

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ: Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΑΝΕΝΤΙΜΟ» ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Η ταυρομαχία της Κυριακής στην αρένα της Βαρκελώνης ήταν η τελευταία “παράσταση” των ταυρομάχων Χουάν Μόρα, Χοσέ Τόμας και Σεραφίν Μαρίν μπροστά στο κοινό της πόλης, αφού από τη νέα χρονιά δεν θα διεξάγονται ταυρομαχίες στην Καταλονία.

Ήταν το τέλος μιας ιστορίας 624 χρόνων. Η Καταλονία, γίνεται η 5^η ουσιαστικά περιοχή στη χώρα που απαγορεύει ένα βάρβαρο σπορ το οποίο στη χώρα της Ιβηρικής, εκτός των ζητημάτων εκμετάλλευσης των ζώων έχει και βαθύτατες πολιτικές προεκτάσεις.

Η απαγόρευση που ψηφίστηκε από το Καταλανικό Κοινοβούλιο στις 28 Ιουλίου του 2010 τίθεται σε ισχύ από την 1^η Ιανουαρίου 2012. Η σεαζόν των ταυρομαχιών τελειώνει στην Ισπανία, και οι διάσημοι toreros (ταυρομάχοι) θα κατέβουν στη Λατινική Αμερική όπου ξεκινά η εκεί αγωνιστική περίοδος. Η ταυρομαχία της Κυριακής ήταν η τελευταία μετά από 624 χρόνια, καθώς η πρώτη ταυρομαχία στην πόλη καταγράφεται το 1387.

Η Καταλονία γίνεται η δεύτερη περιοχή της χώρας που απαγορεύει τις ταυρομαχίες μετά τα Κανάρια Νησιά. Σε άλλες τρεις περιοχές στον Βορρά οι ταυρομαχίες είναι πρακτικά ανύπαρκτες: στη Χώρα των Βάσκων, στις Αστούριες, και στη Γαλικία.

Η απαγόρευση των ταυρομαχιών τέθηκε προς ψήφιση στο τοπικό Κοινοβούλιο μετά από τη συλλογή 180.000 υπογραφών. Το ζήτημα πήρε σύντομα πολιτικές διαστάσεις, καθώς η ταυρομαχία, σε κάθε μία εκ των οποίων τρεις ταυρομάχοι σκοτώνουν από δύο ταύρους,

έγινε από τα μέσα του 20^{ου} αιώνα το σύμβολο της «μίας, ενωμένης και αδιαίρετης» Ισπανίας του δικτάτορα Φράνκο (1939-1975) και της καταπίεσης της Καστίλλης απέναντι σε κάθε αυτονομιστική προσπάθεια, ιδίως στη Χώρα των Βάσκων και μετέπειτα στην Καταλονία. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι στις δύο αυτές περιοχές, οι ταυρομαχίες έκαναν θραύση στην προφρανκική περίοδο, για να εξαφανιστούν μετά από αυτήν, είτε πρακτικά εδώ και πολλά χρόνια (Χώρα των Βάσκων) είτε και τυπικά τώρα (Καταλονία)[1].

Οι υπέρμαχοι της απαγόρευσης είχαν εκτός από τα αναμφισβήτητα επιχειρήματα για την καταπίεση, τον βασανισμό και τη θανάτωση των ζώων και το επιχείρημα ότι η απαγόρευση είναι μίας πρώτης τάξεως ευκαιρία να απαγορευτεί το συνδεδεμένο με τη Μαδρίτη και τη δικτατορία του Φράνκο έθιμο.

Οι φίλοι των ταυρομαχιών πάντως θεωρούν ότι η απαγόρευση υπαγορεύτηκε από τους εθνικιστές Καταλανούς, και παραβλέπουν την εκμετάλλευση και τη δολοφονία των ταύρων, **θεωρώντας αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου να χρησιμοποιεί –και εν τέλει να θανατώνει- το ζώο επειδή το εκτρέφει μόνο και μόνο για την ταυρομαχία!** Κάνουν λόγο μάλιστα και για εξαφάνιση του εκτρεφόμενου ειδικά για τις ταυρομαχίες Ισπανικού Ταύρου Toro Bravo.

Πέραν όμως της πολιτικής χροιάς που πήραν οι ταυρομαχίες μετά τη δικτατορία του Φράνκο, **αποτελούν ένα από τα πλέον «ανέντιμα» σπορ στην ανθρώπινη ιστορία. Μια σύντομη περιγραφή της διαδικασίας είναι ενδεικτική.**

Ο Toro Bravo πριν μπει στην αρένα για να «μονομαχήσει» δήθεν με τον ταυρομάχο έχει ήδη γίνει αντικείμενο βαρύτατης εκμετάλλευσης. **Το ζώο μένει πεινασμένο για αρκετές ώρες πριν τη μονομαχία.**

Πριν οι ταυρομάχοι κάνουν την εμφάνισή τους στην αρένα, δύο άνθρωποι (picadores) με ένα ειδικό δόρυ μπαίνουν με άλογα στην αρένα **τραυματίζοντας τον ταύρο** για να τον ερεθίσουν

περισσότερο! Το ζώο χάνει πάρα πολύ αίμα από τα χτυπήματα ενώ εξουθενώνεται από το «κυνήγι» με το άλογο.

Οι φιλοζωϊκές οργανώσεις ανέφεραν εδώ και χρόνια ότι οι ταύροι εξαιτίας των όσων υπέμεναν προ και κατά τη διάρκεια της ταυρομαχίας, παρουσιάζουν **συμπτώματα μεγάλης αγωνίας και άγχους καθώς και εξαιρετικής κούρασης** ανά περιπτώσεις, ενώ ο **τρόπος θανάτωσής τους είναι εξαιτίας της διαδικασίας αργός και βασανιστικός.**

Τα ζώα υποφέρουν από άγχος και αγωνία ακόμα και στις γαλλικές ταυρομαχίες, οι οποίες δεν προβλέπουν επιτηδευμένους τραυματισμούς και εν τέλει θανάτωση του ζώου (αμφότερα δεδομένα στην Ισπανία και την Πορτογαλία). Προσπαθούν να αποφύγουν την είσοδο στην αρένα, όπου κυριολεκτικά τα σύρουν δεμένα. Ειδικοί αναφέρουν ότι η αγωνία και το άγχος του ζώου εντείνονται ιδιαίτερα τη στιγμή αυτό βγαίνει στην αρένα, εξαιτίας της παρουσίας πλήθους.

Μετά τη διαδικασία εμβολισμού τους από τα δόρια, σχεδόν πάντα ψάχνουν τρόπο να φύγουν από την αρένα. Όταν καταλαβαίνουν που είναι η έξοδος, επιτηδευμένα ο ταυρομάχος πετάγεται μπροστά τους, και το τελευταίο μέρος ενός «στημένου παιχνιδιού» αρχίζει. **Η αρένα έχει στρογγυλό σχήμα** για δύο λόγους: πρώτον, για να μην μπορεί το ζώο να προφυλαχτεί σε γωνία και δεύτερον επειδή μετά από κάποιους γύρους, του είναι αδύνατον να ξαναβρεί την έξοδο.

Με τον ταύρο σε τέτοια κατάσταση, ο ταυρομάχος βγαίνει με το **κόκκινο πανί**, όχι για να «ερεθίσει» περισσότερο τον ταύρο όπως αναφέρει η λαϊκή παράδοση (οι ταύροι δεν ξεχωρίζουν χρώματα), αλλά **για να μην διακρίνονται εύκολα οι κηλίδες αίματος του ζώου** από το κατατάλλα «ευαίσθητο» ανθρώπινο κοινό. Αρκετοί ενάντιοι των ταυρομαχιών ισχυρίζονται ότι τα μαχαίρια που φέρει ο ταυρομάχος για να θανατώσει το ζώο, επιφέρουν επίπονους **εσωτερικούς τραυματισμούς στο ζώο αρκετή ώρα πριν αυτό ξεψυχήσει.**

Αντικείμενο εκμετάλλευσης όμως δεν είναι μόνο οι ταύροι αλλά και τα άλογα. Τα άλογα τα οποία ιππεύουν οι picadores είναι εξοπλισμένα ειδικά προκειμένου να μην τραυματίζονται ή θανατώνονται από τα χτυπήματα του ερεθισμένου ταύρου, ενώ τα μάτια τους είναι δεμένα, προκειμένου να μην δουν τον ταύρο και φοβηθούν! Πολλοί μάλιστα καταγγέλλουν ότι τα άλογα προκειμένου να ανταπεξέλθουν σε αυτή τη δοκιμασία ντοπάρονται. Παλαιότερα που τα άλογα έβγαιναν χωρίς το σημερινό εξοπλισμό, αναφέρονταν περισσότεροι θάνατοι αλόγων από ταύρους, παρά ταύρων από ταυρομάχους.

Οι ταυρομαχίες συνεχίζουν να είναι δημοφιλείς στην Καστίλλη και την Ανδαλουσία, περιοχές που παραδοσιακά υποστήριζαν την διοικητική και εδαφική ενότητα της χώρας σε αντίθεση με τις αυτονομιστικές τάσεις διαφόρων περιοχών. Παρόλα αυτά, **η δημοφιλία τους έχει μειωθεί πάρα πολύ σε σχέση με το παρελθόν.**

Το «σπορ» αρέσει συνήθως σε ανθρώπους άνω των 60-65 ετών που το έχουν συνδέσει για πολιτικούς-κοινωνικούς λόγους με το παρελθόν, αλλά δεν είναι καθόλου δημοφιλές στις νεαρότερες ηλικίες.

Οι αρένες δεν γεμίζουν πια ασφυκτικά όπως στο παρελθόν, τα εισιτήρια τα τελευταία χρόνια έχουν μειωθεί κατά 38%, ενώ μία πρόσφατη δημοσκόπηση έδειξε ότι μόλις 4 από τα συνολικά 40 εκατομμύρια Ισπανών εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για το άλλοτε δημοφιλέστατο σπορ, που αποτέλεσε και σήμα κατατεθέν ολόκληρων γενεών για την εικόνα της χώρας σε ολόκληρο τον κόσμο.

Όπως αναφέρει σε άρθρο του ο Χουάν Λόπες ντε Ουράλδε στην Ελ Παϊς: **«Η εγκατάλειψη των αρένων από το κοινό είναι μία πραγματικότητα, συνέπεια μιας σταδιακής αλλά σταθερής αλλαγής των συνηθειών της ισπανικής κοινωνίας, η οποία κάθε φορά βλέπει όλο και πιο δυσάρεστα το βασανισμό των ζώων για προσωπική της ευχαρίστηση»**[2].

[1] Πάντως, τόσο στην Καταλονία, όσο και στη Χώρα των Βάσκων εξακολουθεί να είναι δημοφιλές ένα άλλο είδος ταυρομαχίας-γιορτής, κατά την οποία ένας ταύρος ξεχύνεται στο δρόμο κυνηγώντας ερεθισμένοι άνθρωπους (συνήθως αφελέστατους τουρίστες).

[2] “No el maltrato por diversion” Juan Lopez de Uralde, El Pais, 26 Σεπτεμβρίου 2011

(Πηγές: El Periodico, El Pais, CAS International)

Φωτό: wikipedia

Άρης Καπαράκης
Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων
aris@solon.org.gr

27 Σεπτεμβρίου 2011